

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/69/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119011086
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pavol Macháč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2119011086.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z jeho predsedu Mgr. Pavla Macháča a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Dušana Szabó, v trestnej veci obžalovanej H. X., pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. c), písm. e) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 6. júla 2021, č. k. 4Tk/1/2019-2230, na verejnom zasadnutí konanom dňa 4. novembra 2021 v Trnave, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaná

H. X., nar. X. Y. XXXX v J. U., trvalé bydlisko J. U., U. V. XXX/XX,
t. č. vo výkone väzby v Nemocnici pre obvinených a odsúdených a ÚVTOS Trenčín,

uznáva za vinnú, že

v úmysle získať majetkový prospech v presne nezistenom čase v ranných hodinách približne od 8.22 hod. do 10.30 hod. dňa 9. marca 2017 v obývacej izbe na prízemí rodinného domu na G. ulici č. XXX/XX v obci C. úmyselne usmrtila P. T., nar. XX.X.XXXX a K. T., nar. XX.XX.XXXX, obaja bytom C., G. č. XXX/XX tým spôsobom, že doposiaľ nezisteným bodno - rezným predmetom spôsobila P. T. 6 bodno - rezných rán v oblasti hrudníka a na chrbte pravej ruky a K. T. 55 bodno - rezných rán v oblasti hrudníka, brucha, bokov a na rukách, ktorým zraneniam poškodení na mieste podľahli, následne obžalovaná prehľadala minimálne časť rodinného domu a z miesta činu ušla,

teda

- iného úmyselne usmrtila a čin spáchala na dvoch osobách a v úmysle získať majetkový prospech,

čím spáchala

- obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. e) Trestného zákona.

Za to sa odsudzuje

podľa § 145 ods. 2 Trestného zákona, za použitia § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 23 (dvadsaťtri) rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona sa obžalovaná na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanej ukladá ochranný dohľad na 2 (dva) roky.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku sa obžalovaná zaväzuje nahradiť poškodeným K. C., nar. X. H. XXXX, trvalé bydlisko U. XXX/XX, C. a Z. T., nar. X. C. XXXX, trvalé bydlisko G. XX, C., škodu vo výške 6.821,- € s tým, že splnením povinnosti jednému z poškodených zaniká povinnosť v rozsahu jej splnenia voči druhému z poškodených.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku sa poškodení K. C. a Z. T. so zvyškom svojich nárokov na náhradu škody odkazujú na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom uznal obžalovanú vinnou zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. c), písm. e) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

„obžalovaná v úmysle získať majetkový prospech v presne nezistenom čase v ranných hodinách približne od 08.22 hod. do 10.30 hod. dňa 09.03.2017 v obci C. nezisteným spôsobom vnikla do rodinného domu na G. ulici č. XXX/XX, kde aj zotrvala, následne v obývacej izbe na prízemí rodinného domu úmyselne usmrtila P. T., nar. XX.X.XXXX a K. T., nar. XX.XX.XXXX, obaja bytom C., G. č. XXX/XX tým spôsobom, že doposiaľ nezisteným bodno - rezným predmetom spôsobila P. T. 6 bodno-rezných rán v oblasti hrudníka a na chrbte pravej ruky a K. T. 55 bodno-rezných rán v oblasti hrudníka, brucha, bokov a na rukách, ktorým zraneniam poškodení na mieste podľahli, následne obžalovaná prehľadala minimálne časť rodinného domu a z miesta činu ušla, pričom obžalovaná mala vedomosť, že poškodení sú osobami vyššieho veku a túto okolnosť spájala s menším odporom poškodených.“

2. Okresný súd ju za to napadnutým rozsudkom odsúdil podľa § 145 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. j) § 37 písm. h), § 38 ods. 2 a § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 23 (dvadsaťtri) rokov, na výkon ktorého ju podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

3. Napadnutým rozsudkom okresný súd obžalovanej zároveň podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona uložil ochranný dohľad na 2 (dva) roky, pričom jej podľa § 77 ods. 1 Trestného zákona uložil povinnosť oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať, ďalej povinnosť osobne sa hlásiť jedenkrát za kalendárny mesiac u probačného a mediačného úradníka Okresného súdu Dunajská Streda, resp. probačného a mediačného úradníka iného miestne príslušného súdu, ak sa stane miestne príslušným v dôsledku zmeny miestnej príslušnosti a zároveň povinnosť vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska uvedeného v rozhodnutí súdu. Okresný súd tiež obžalovanej podľa § 77 ods. 2 Trestného zákona a § 51 ods. 4 písm. j) Trestného zákona uložil po dobu ochranného dohľadu povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe resp. dobe ochranného dohľadu psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

4. Okresný súd ďalej napadnutým rozsudkom podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obžalovanej uložil povinnosť nahradiť poškodeným K. C., nar. X. H. XXXX a Z. T., nar. X. C. XXXX škodu vo výške X.XXX € s tým, že splnením povinnosti jednému poškodenému zaniká povinnosť v rozsahu jej splnenia. Okresný súd menovaných poškodených so zvyškom ich nároku na náhradu škody podľa § 288 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku odkázal na civilný proces.

5. Výrok o vine okresný súd odôvodnil podľa neho kľúčovými dôkazmi obžaloby, ktorými sú závery obhliadky miesta činu a znalecké skúmanie Kriminalisticko-expertíznym ústavom PZ, predovšetkým z odboru trasológie. Znalecký ústav potvrdil zhodu odtlačkov obuvi obžalovanej, ktorý s istotou vypovedá o pobyte obžalovanej na mieste činu približne v čase skutku alebo resp. bezprostredne po ňom. Tento záver podporuje aj lokalizácia mobilu obžalovanej v bunke C. v čase od 8:21:38 hod. do 10:30:55 hod. v deň skutku. Podľa názoru okresného súdu neprospech tvrdení obžalovanej svedčí aj fakt, že obžalovaná zaparkovala vlastné motorové vozidlo ďaleko za domom poškodených, čo podľa svedeckej výpovede svedkyne C. urobila zjavne bez patričnej príčiny, pretože svedkyňa obžalovanou uvádzanú blokáciu cesty v tom čase nespozorovala.

6. Dôkazom pobytu obžalovanej na mieste činu majú byť podľa okresného súdu aj závery znaleckého dokazovania, z ktorých je zrejmé, že obžalovaná nemohla byť na mieste činu inokedy ako najneskôr krátky čas po skutku, keďže stopy krvavých obrazcov na mieste naznačujú krv v kvapalnom (nie stuhnutom) skupenstve, pričom stopa č. 42 naznačuje odkvapnutie krvi na stopu a teda existenciu krvavej stopy niekde na topánkach, tele alebo šatách obžalovanej. Z uvedeného potom okresný súd vyvodil záver, že je nepochybné, že obžalovaná bola na mieste činu v čase, ktorý naznačuje aj pripojenie jej mobilného telefónu na príslušnú bunku mobilného operátora v obci C., pričom záznamy o pohybe

jej motorového vozidla tieto závery majú len potvrdzovať a túto skutočnosť v súdnom konaní aj sama obžalovaná mala priznať, popierala však spáchanie vraždy, pričom pobyt na mieste činu, ako aj motiváciu k pobytu na mieste činu patrične nevysvetlila.

7. Okresný súd má zo záverov znaleckého dokazovania za preukázaný nielen pobyt obžalovanej na mieste činu, ale aj pobyt obžalovanej v čase menšom ako 15 minút po vytečení krvi z tela poškodených, keďže práve takéto obrazce stôp vyhotovené pri pokuse znalcami sa zhodujú so stopami z miesta činu. Mechanizmus vzniku stopy náhodným odkvapnutím z podrážky považuje okresný súd za tak vysoko nepravdepodobný, že nie je schopný privodiť do posudzovanej veci rozumnú pochybnosť. Ďalej je tiež zrejmé, že k odkvapnutiu prišlo z predmetu nesavého charakteru, teda nie kusu oblečenia, ktorý bol iba v minimálnom pohybe, teda že predmet, z ktorého kvapka odkvapla, bol vo vodorovnej polohe takmer statický, čo spôsobilo sploštenie kvapky krvi. Prvoradým je ale poznatok, že stopy podošvy namočenej do krvi vznikli skôr ako kvapka, pričom aj samotné stopy aj kvapka krvi vznikli v čase do 15 minút od vytečenia krvi. Aj náznak o polohe obžalovanej, t. j. fakt, že zrejme stále obkročmo nad telom poškodenej podľa okresného súdu znevierohodňujú verziu obžalovanej, že našla obžalovaných a týchto prekročila.

8. Z výsluchu svedkov mal okresný súd za preukázané, že obžalovaná bola občasným návštevníkom poškodených a mala dostatočnú mieru miestnej znalosti a aj všeobecné informácie o zvyklostiach obžalovaných, vedela o ich majetkových pomeroch, ako aj o fakte, že obdržali časť kúpnej ceny za dom. Otázne ostalo, či obžalovaná vedela o fakte, že poškodení časť peňazí už venovali iným osobám, ale skutočnosť, že poškodení sú majetkovo lepšie situovaný manželský pár, jej rozhodne musela byť zrejma z viacerých okolností, akými sú oslavy poškodených a komunikácia o predaji domu, pochopiteľne aj o niektorých aspektoch majetkového zázemia, predchádzajúca spoločná dovolenka a pod.

9. K svedeckým výpovediam bývalého manžela obžalovanej (svedok L.) a matky obžalovanej (svedkyňa X. st.), ktorí uvádzali, že túto videli v mieste trvalého pobytu v meste Dunajská Streda v predpokladanom čase smrti /bývalý manžel po príchode z práce cca po 9:00 hod. a matka v čase od 8:30 de facto až do 10:00 hod./ okresný súd uviedol, že výpovede týchto svedkov rozhodne nemôžu niesť známky vierohodnosti a hoci pri nich nemožno pozorovať známky vedomej manipulácie, sú zrejme produktom skreslenia alebo nesprávnej identifikácie predmetného dňa, keďže samotná obžalovaná priznala pobyt na mieste činu vo svojej výpovedi, údaje z jej mobilného telefónu hovoria o pobyte v obci C. a o ceste obžalovanej a jej auta hovoria aj kamerové záznamy.

10. Pobyt obžalovanej na mieste činu a jej stresové správanie preukazuje aj výpoveď svedkyne G., podporená nepriamo výpoveďou svedka X.. Je síce zrejším, že svedkyňa bola orgánom činným v trestnom konaní v prípravnom konaní neznáma, prihlásila sa až poškodenej C. s odstupom času, s tou je navyše podľa vlastného vyjadrenia zbežná známa a táto venovala dar jej občianskemu združeniu vykonávajúcemu verejnoprospešné ciele. V konaní však okresný súd nezistil manipuláciu výpovede, svedkyňa nie je blízkou osobou poškodenej a verzia, že by mala byť ňou manipulovaná sa javí byť neopodstatnená aj s poukazom na vedomosť svedkyne o následkoch krivej výpovede. Hoci vo všeobecnosti platí, že výpoveď svedka, ktorý sa objaví v priebehu konania nesie znaky nižšej vierohodnosti, v tomto prípade okresný súd výpoveď svedkyne G. akceptoval a zohľadnil vzhľadom na jej podporný charakter a na fakt, že je sčasti podporená svedkom X., ktorý je partnerom svedkyne. Výpoveď svedkyne potvrdzuje prítomnosť obžalovanej na mieste činu ako aj vystresovanú náladu obžalovanej.

11. Okresný súd ďalej poukázal na skutočnosti oznámené mobilným operátorom, ktoré preukazujú pobyt obžalovanej na mieste, ktorý následne aj sama pripustila, ďalej na zabezpečené výsledky znaleckého dokazovania z odboru trasológie, resp. kriminalistickej techniky ako takej /napr. aj ohľadom vlastnosti krvi ako kvapaliny/, súdneho lekárstva, resp. v prípade krvných obrazcov aj v kontexte s doplneniami znaleckého posudku, ktoré preukázali pobyt obžalovanej na mieste činu v čase smrti poškodených resp. veľmi krátky časový úsek po nej.

12. Z vykonaného dokazovania okresný súd dospel k záveru, že k smrti poškodených došlo dňa 09.03.2017 v doobedňajších hodinách, pričom k ich smrti muselo prísť za prítomnosti obžalovanej, ktorá bola na území obce C. v čase od 8:22 hod. do 10:30 hod.. Okresný súd ďalej uviedol, že obžalovaná bola na mieste činu počas pôsobenia zraňujúceho násillia, keďže jednak svojou obuvou vytvorila stopy totožné so závermi znaleckého dokazovania a po tom okamihu ešte aj neskôr v momente, keď na už skôr vytvorené krvavé odtlačky obuvi bola odkvapnutá kvapka krvi, pričom v oboch prípadoch ide o stopy krvi s nízkou mierou vysychania v čase vzniku stopy - v oboch prípadoch do 15 minút od smrti.

13. K precizovaniu času smrti poškodených okresný súd poukázal výsluchy znalcov - súdnych lekárov. Z ich výsluchu súd zistil predovšetkým to, že nie je možné špecifikovať presný čas smrti poškodených, pretože tento mohol nastať vo vymedzenom rozmedzí t. j. 17-57 hodín pred pitvou. Hoci určiť tento interval presnejšie nebolo možné, samotní znalci sa zhodujú na predpokladanom čase smrti približne v čase, keď bola na mieste činu preukázateľne obžalovaná. Znalci potvrdili, že v prejednávanom prípade

ide o proces tuhnutia a nie zrážania krvi, pretože zrážanie krvi pri masívnom krvácaní je zanedbateľné. Ohľadom možného mechanizmu vzniku krvných stôp resp. kvapky na stope č. 42 znalci prezentovali úvahy o možnom mechanizme v extrémnych, nepravdepodobných prípadoch, pričom z ich výpovede bol zistený štandardný proces tuhnutia krvi. Okresný súd uviedol, že všetky relevantné informácie získané od znalcov sú v podstatných častiach vo svojom súhrne zhodné, a teda preukazujú prítomnosť obžalovanej na mieste činu v čase do 15 minút od vytečenia krvi z rany, pričom dodatočnou manipuláciou s telom nemohla vzniknúť takáto kvapka krvi, ako bola zistená na mieste činu. K teoretickej možnosti vykvapnutia krvi z rany ide podľa okresného súdu o verziu obhajoby, ktorá nemá oporu ani v samotnej verzii, plynúcej z výpovede obžalovanej a ide o teoretický konštrukt, resp. o snahu kreovať alternatívne, hoci aj krajne nepravdepodobné scenáre.

14. Okresný súd vylúčil záver, že obžalovaná „len našla“ poškodených mŕtvych bez toho, aby priamo zapríčinila ich smrť, pričom verziu obžalovanej naruša aj fakt, že pri náleze tiel tak krátko po smrti by na tomto mieste musela nevyhnutne stretnúť ich vraha, ktorého okamžitý odchod po skutku sa javí súdu vzhľadom na absenciu forenzných dôkazov o prítomnosti akejkoľvek inej osoby v čase skutku na mieste činu nielen ako nepravdepodobný, ale priam ako vylúčený. Je nelogické, aby tvrdý páchateľ ušiel v zhone z miesta činu, nezanechal po sebe žiadne stopy /prašné stopy zabezpečené v dome zjavne príčinne nesúvisia s analyzovaným skutkom resp. s dňom smrti/ a obžalovaná zaparkovala svoje motorové vozidlo na inej ulici, z nezistenej príčiny, pričom tvrdená blokácia cesty nebola preukázaná a potom prišla na miesto činu, kde nezbadala tvrdého páchateľa a ani jeho odchod, pričom jeho príchod a odchod a ani prítomnosť v dome nespozorovala iná osoba a obžalovaná následne na mieste činu urobila viacero stôp, zrejme aj šmykom vlastného tela, kde následne táto v strese vyšla von, prehovorila so svedkyňou G. a predtým alebo potom išla na poschodie, keďže z obsahu stôp je zrejme, že išla nielen na prvých pár schodov, ale až na celé poschodie, kde jej odtlačky nie sú ďalej pozorovateľné, čo je prirodzený jav aj v zmysle vyjadrenia znalcov a teda nielen sedela na terase a fajčila cigaretu, ako to sama tvrdila. Okresný súd ďalej poukázal na to, že obžalovaná prezentuje záver o vlastnom šoku, čiastočnej strate spomienok z predmetného časového obdobia, ale na druhej strane ju svedkovia, s ktorými bola v ten deň, nevyhodnotili ako vystresovanú resp. deprimovanú.

15. Naopak okresný súd uviedol, že obžalovaná ako osoba vo výraznom šoku zjavne konala dostatočne racionálne, keď napriek faktu, že jej obuv bola zakrvácaná minimálne v miere odôvodňujúcej vytvorené krvné stopy, túto po príchode domov opakovane oprala resp. umyla a v takomto stave ju predložila znaleckému dokazovaniu a v domácom prostredí sa správala tak, že spolubývajúce osoby si nevšimli zakrvácanie šatstva, hoci jeho existencia je pravdepodobná aj s ohľadom na stopy šmyku na mieste činu.

16. K otázke viny obžalovanej okresný súd podporne poukázal na závery znaleckého dokazovania z odboru psychológie a psychiatrie, v zmysle ktorého má obžalovaná tendenciu k ľahkovážnemu konaniu a k uspokojovaniu vlastných potrieb bez ohľadu na práva iných. Taktiež boli u nej zistené možné tendencie k skratovému konaniu a agresívnemu až násilnému riešeniu vlastných problémov, kombinované so snahou neskôr v konaní vykresliť sa ako nešťastná a utrápená osoba, teda všeobecne k istej forme manipulácie.

17. Okresný súd ďalej v napadnutom rozsudku uviedol, že v prípade konania obžalovanej ide o majetkový motív, pretože je zrejme, že obžalovaná sama pri svojom pobyte na mieste činu už v predchádzajúci deň, ktorý absolvovala v rozpore s obvyklými zvykosťami a v kombinácii s predošlou elektronickou komunikáciou zrejme chcela dojednať spoločnú dovolenku, ktorá však mohla byť len zásterkou pre vylákatie zálohovej platby od obžalovaných, s prípadnou možnosťou oddialiť verejné odhalenie svojich finančných problémov. Ako možná sa okresnému súdu javí aj motivácia obžalovanej k získaniu peňažných prostriedkov, napríklad formou od poškodených žiadanej pôžičky, ktorá ale v zásade je vo svojich dôsledkoch úplne totožná ako v prípade jednaní o spoločnej dovolenke. Okresný súd preto uzavrel, že obžalovaná mala pomerne silný motív, ktorým bola jej majetková situácia resp. finančná núdza a hrozba jej prezradenia, mala ako jediná do úvahy prichádzajúca osoba príležitosť, keď preukázateľne vycestovala do obydľia poškodených, pričom svoj pobyt zatajila až do momentu, keď bola s nevyvrátiteľnými dôkazmi o svojom pobyte na mieste činu konfrontovaná orgánmi činnými v trestnom konaní, pričom okresný súd správanie obžalovanej po skutku označil ako nepriamy dôkaz o jej vine.

18. K prečinu porušovania domovej slobody okresný súd v napadnutom rozsudku uviedol, že tento prečin obžalovaná spáchala v jednočinnom súbehu s obzvlášť závažným zločinom vraždy. Obžalovaná po spáchaní vraždy, z ktorej spáchania ju usvedčuje ucelená reťaz nepriamych dôkazov, sa voľne pohybovala po dome, pričom bola na poschodí v predpokladanej snahe získať finančné prostriedky, pričom jej úspech nebol preukázaný, keďže žiaden zo svedkov nemal vedomosť o hotovostných finančných aktívach poškodených. Tento záver okresný súd spája s predpokladaným nižším odporom obžalovaných vzhľadom na ich vek, avšak túto okolnosť nezohľadnil ako okolnosť podmieňujúcu použitie

vyššej trestnej sadzby dvakrát, keďže tvorí už okolnosť podmieňujúcu použitie vyššej trestnej sadzby pri prísnejšie kvalifikovanom trestnom čine, t. j. obzvlášť závažnom zločine vraždy. Obžalovaná vedela o veku poškodených a zo spôsobu spáchania skutku okresný súd vyvodil, že obžalovaná tento spáchala aj s ohľadom na vyšší vek poškodených, keďže pri osobách nižšieho veku by zjavne bolo dôvodné očakávať aktívnejší odpor a rýchlejšiu obrannú reakciu.

19. Okresný súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že obžalovaná vnikla do obydliá poškodených s úmyslom získať zrejme prioritne legálne formou pôžičky alebo formou menej závažného trestného činu majetkový prospech. Obžalovaná musela vstúpiť aj podľa vlastného vyjadrenia zotrvať v obydlií určitý čas, ktorého dĺžka bola tiež ustálená maximálnym intervalom na základe podkladov mobilného operátora. Spôsob vstupu do obydliá uvádzaný obžalovanou, t. j. že obžalovaná vošla cez otvorenú bránku, okresný súd neakceptoval, nakoľko svedok C. uvádza, že zrejme bránku po sebe zamkol, navyše, ak by bola bránka odomknutá, z vykonaných obrazovo zvukových záznamov je zrejmé, že okrem vstupnej brány na pozemok sú za priestorom schodov umiestnené vchodové dvere, ktorých prípadné otvorenie je aj z priestoru ulice mimoriadne dobre vidieť a verzia o otvorených dverách sa okresnému súdu javila ako nepravdepodobná s poukazom na dobrú viditeľnosť a znalosť pomerov v pomerne malej obci, ktoré aj nepriamo vyplynuli zo svedeckých výpovedí. Za týmto priestorom sa nachádza priestor samotného domu, pričom pri vstupe do obývacej miestnosti sú ďalšie dvere, t. j. tie, ktoré pred objavením tiel museli byť ako zamknuté násilím otvorené. Z uvedeného je potom podľa okresného súdu zrejmý záver, že obžalovaná pred skutkom buď sama otvorila dvere, alebo o ich otvorenie požiadala poškodených.

20. Ku kvalifikačnému znaku chránenej osoby mal okresný súd za preukázané, že obžalovaná vedela o veku poškodených, čo vyvodil z toho, že obžalovaná chodila aj na oslavy narodenín, pričom práve skutočnosť vyššieho veku v kombinácii s majetnosťou poškodených bola tou okolnosťou, pre ktorú obžalovaná išla do domácnosti poškodených. Vek obžalovaných mal podľa názoru okresného súdu väzbu k spáchanému trestnému činu, samotná motivácia obžalovanej smerovala k aktivite vo vzťahu k osobám známym, starším a majetným.

21. Obžalovaná po vyhlásení napadnutého rozsudku priamo na hlavnom pojednávaní konanom dňa 6. júla 2021 zahlásila odvolanie proti všetkým jeho výrokom, pričom písomné odôvodnenie odvolania bolo okresnému súdu doručené 12. augusta 2021.

22. Obžalovaná v odvolaní namietala, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by spáchala skutok, ktorý je jej kladený v obžalobe za vinu, pričom proti nej neexistuje žiaden priamy dôkaz, ktorý by preukazoval jej vinu. Obžalovaná ďalej namieta, že ju pasivita a pochybenia orgánov činných v trestnom konaní už v samotnom úvode trestného konania poškodili v obmedzení možností jej budúcej obhajoby, napr. tým, že ak by sa bola bývala hľadala vraždená zbraň, mohli by byť na nej nájdené odtlačky skutočného páchatela alebo ak by sa vykonala prehliadka jej tela, bolo by zjavné, že nemala žiadne rany alebo poškrabania, čo je pri útoku na dve osoby naraz len ťažko uveriteľné, resp. by mohli byť zabezpečené iné dôkazy, ktoré by naznačovali jej nevinu.

23. Obžalovaná v odvolaní ďalej uviedla, že údajný majetkový motív jej konania považuje za absolútne nepreukázaný a vyfabulovaný, pričom okresný súd mal v tomto smere pracovať len s dohadmi a nie faktami a dohady majú byť založené len na tej skutočnosti, že mala mať finančné problémy. Podľa obžalovanej bolo totiž v konaní preukázané, že mala vedomosť o tom, že poškodení finančné prostriedky z predaja rodinného domu už rozdali v rodine. V tejto súvislosti ďalej obžalovaná poukázala na to, že v čase vraždy nebola ani len žalovaná /rozumej za jej peňažné záväzky/ a už vôbec nie v exekúcii.

24. Obžalovaná ďalej v odvolaní poukazuje na závery znaleckého dokazovania, ktoré podľa jej názoru nie sú až také jednoznačné, za aké ich považuje obžaloba a okresný súd. Podľa obžalovanej znalecké dokazovanie v žiadnom prípade nepreukazuje, že musela byť prítomná na mieste činu v čase spáchania skutku, alebo bezprostredne po jeho spáchaní, pretože k dodatočnému vytečeniu krvi mohlo dôjsť i oveľa neskôr, ako v čase vraždy, čo mal pripustiť aj znalec MUDr. Kóša pri svojom výsluchu.

25. K možnosti vytvorenia škvry na stope č. 42 obžalovaná uviedla, že táto mohla podľa znalca plk. Ing. Hrdého vzniknúť aj odkvapnutím z podrážky topánky, hoci znalkyňa Ing. Viteková túto možnosť viackrát vylúčila z dôvodu, že by sa tak mohlo stať len v prípade, ak by kvapka krvi odkvapla zo statického objektu. Zároveň malo byť preukázané, že kvapka na stope č. 42 vznikla z pohybujúceho sa objektu, z čoho potom obžalovaná vyvodzuje, že znalkyňa Ing. Viteková pri svojom znaleckom posudku vychádzala z nesprávnych údajov, ktoré však boli vo veci značne podstatné. V súvislosti s výsluchom znalkyne Ing. Vitekovej obžalovaná uvádza, že táto kladeným otázkam nerozumela, tieto jej museli byť opakovane vysvetľované, preto má obžalovaná obavu, či táto skutočnosť nepoznačila aj odpovede znalkyne na položené otázky.

26. Pokiaľ ide o svedkov vypočutých na hlavnom pojednávaní, obžalovaná sa v odvolaní vyjadrila len k svedeckej výpovedi svedkyne G., ktorú považuje za podozrivú a problematickú. Obžalovaná poukázala na rozpor medzi výpoveďou menovanej svedkyne, ktorá mala obžalovanú vidieť v deň spáchania skutku v kapucni a bunde tmavej farby, čo ale nekorešponduje s výpoveďou vyšetrovateľa, z ktorej má vyplývať, že oblečenie, ktoré mala mať obžalovaná v čase spáchania vraždy a ktoré bolo vydané aj na expertízu, bola bunda bez kapucne svetlomodrej farby. V tejto súvislosti obžalovaná kladie otázku, prečo by do konania vydala topánky, ktorými boli vytvorené na mieste vraždy stopy, ale bundu by vymenila. Obžalovaná ďalej uviedla, že svedkyňa ju videla v médiách v kapucni, preto úvaha, že svedkyňa osobu, ktorú mala v deň spáchania vraždy vidieť stotožnila s obžalovanou nie je až tak neuveriteľná.

27. Obžalovaná ďalej uviedla, že hoci sa ňou ponúknutá verzia javí ako menej pravdepodobná, vykonaným dokazovaním nebola vylúčená, a preto sa rozhodnutie okresného súdu javí byť arbitrárnym.

28. K právnej kvalifikácii skutku ako prečinu porušovania domovej slobody obžalovaná v odvolaní uviedla, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že jej vstup do obydľia poškodených v žiadnom prípade nevnímala ako nežiadúci alebo neodsúhlasený, a to vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaná bola u poškodených aj deň pred spáchaním skutku v súvislosti s dohodovaním spoločnej dovolenky a v deň spáchania skutku sa u poškodených mala zastaviť za účelom výberu konkrétneho hotela, pričom títo voči jej prítomnosti žiadnym spôsobom nenamietali a navyše svedok S. L. potvrdil, že ak boli v minulosti u poškodených vopred ohlásení, nezvykli zvoniť, ale k poškodeným jednoducho vošli. Obžalovaná preto namieta záver okresného súdu, podľa ktorého mala do obydľia poškodených vstúpiť bez ich súhlasu a proti ich vôli. Obžalovaná je zároveň toho názoru, že ani jej zotrvanie v obydľí poškodených potom, ako ich našla mŕtvych, nie je možné považovať za neoprávnené.

29. Obžalovaná v závere odôvodnenia odvolania poukázala na prezumpciu neviny a v konečnom návrhu žiadala, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) alebo písm. d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že ju spod obžaloby v celom rozsahu oslobodí.

30. Prokurátor ani poškodení sa k písomným dôvodom odvolania obžalovanej nevyjadrili.

31. Spisový materiál bol Krajskému súdu v Trnave (krajský súd) predložený na rozhodnutie o odvolaní obžalovanej 24. septembra 2021.

32. Za účelom prejednania odvolania obžalovanej nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 4. novembra 2021, pričom na verejné zasadnutie sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry, obhajca obžalovaného, splnomocnený zástupca poškodených JUDr. Pavel Labáth a poškodený Z. T..

33. Účasť obžalovanej na verejnom zasadnutí krajského súdu vzhľadom na fakt, že bola v čase konania verejného zasadnutia hospitalizovaná v Nemocnici pre obvinených a odsúdených v Trenčíne (ďalej len NOO Trenčín) bola zabezpečená nie formou predvedenia z výkonu väzby, ako sa pôvodne plánovalo, ale prostredníctvom video-konferenčného zariadenia podľa § 61b Trestného poriadku z NOO Trenčín, voči ktorému postupu obhajoba neuplatnila žiadne výhrady. Krajský súd zabezpečil na verejnom zasadnutí aj účasť tlmočníka, ktorý tlmočenie pre obžalovanú vykonával v priestoroch NOO Trenčín.

34. Pred začatím verejného zasadnutia bola umožnená obhajcovi a obžalovanej porada, po ktorej obhajca súdu oznámil, že žiada odročiť verejné zasadnutie vzhľadom na zdravotný stav obžalovanej, lebo ako mu uviedla v rámci porady už 4 dni nejedla, je na infúziách z dôvodu, že pred 4 dňami utrpela úraz hlavy. Na to predseda senátu oznámil správu NOO Trenčín z 2.11.2021 /č. I. 2379/, z ktorej vyplynulo, že obžalovaná je hospitalizovaná v NOO Trenčín pre udávanú náhlu telesnú slabosť, aktuálne udáva len pobolievanie brucha, ktoré je chronického /dlhodobého/ charakteru, pričom jej aktuálny zdravotný stav nie je prekážkou účasti na procesnom úkone formou videokonferencie. Doba trvania jej hospitalizácie bude závisieť od nálezov a vyšetrení.

35. Na základe uvedenej správy, vychádzajúc z faktu, že ak by podľa lekárov NOO Trenčín zdravotný stav obžalovanej reálne neumožňoval jej účasť na verejnom zasadnutí formou videokonferencie, tak by ani nebola predvedená do videokonferenčnej miestnosti, dospel krajský súd k záveru, že žiadosť obžalovanej o odročenie verejného zasadnutia nie je dôvodná, preto jej nevyhoveli a verejné zasadnutie vykonal.

36. Dokazovanie krajský súd na verejnom zasadnutí nedopíňal, nakoľko žiadne návrhy v tomto smere neboli.

37. Pokiaľ ide o konečné návrhy, prokurátor žiadal odvolanie obžalovanej ako nedôvodné zamietnuť, splnomocnený zástupca poškodených zopakoval uplatnené nároky s tým, že trvá na náhrade škody a obhajca obžalovanej prízvukujúc podstatné odvolacie námietky a zásadu in dubio pro reo sa inak pridrižoval písomne podaného odvolania a konečného návrhu tam uvedeného. Obžalovaná v konečnom návrhu uviedla, že sa pridrižava toho, čo uviedol jej obhajca a dodala, že sa necíti byť vinná, lebo vraždu nespáchala.

38. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku (1) Ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

39. Podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) Trestného poriadku Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

40. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku Odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

41. Krajský súd preskúmaním spisového materiálu zistil, že odvolanie proti napadnutému rozsudku podala oprávnená osoba /§ 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku/ a odvolanie bolo podané včas / § 309 ods. 1 Trestného poriadku/. Po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti napadnutého rozsudku ako aj správnosti postupu konania, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo krajský súd zistil, že odvolanie obžalovanej je čiastočne dôvodné.

42. Obžalovaná v odvolaní namieta, že ju zo spáchania stíhaného skutku neusvedčuje žiaden priamy dôkaz. Krajský súd s tvrdením obžalovanej súhlasí, avšak zároveň dodáva, že obžalovanú usvedčuje logická a ničím nenarušovaná sústava navzájom sa dopĺňajúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti zažalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovanú, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru (R 38/68-IV). Krajský súd považuje napadnuté rozhodnutie okresného súdu, pokiaľ ide o jeho záver, že poškodených usmrtila obžalovaná za správny, majúci oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom obžalovanú usvedčuje celá reťaz navzájom sa dopĺňajúcich dôkazov, ktoré vylučujú nielen záver prezentovaný obžalovanou, ale aj akýkoľvek iný záver o priebehu skutku ako takého.

43. Pokiaľ sa obhajoba so závermi napadnutého rozsudku nestotožňuje, k tomu krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že súčasťou práva na spravodlivý proces je skutočne aj právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Na druhej strane nie je možné uvedené právo vykladať tak, že zaručuje právo obvineného na také rozhodnutie súdu, ktoré zodpovedá jeho predstavám. Uvedené právo napokon nespočíva ani v tom, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Odpoveď treba dať iba na tie argumenty, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie, prípadne na tie, ktoré zostali sporné. Na uvedené závery opakovane poukazuje aj Ústavný súd SR vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôrazňujúc, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že obvinený sa nestotožňuje so skutkovými, či právnymi závermi odvolacieho súdu obsiahnutými v jeho rozhodnutí, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených týmto súdom. Inými slovami povedané, právo na spravodlivý proces nie je možné vykladať tak, že zaručuje obvinenému právo na také rozhodnutie, aké zodpovedá jeho predstavám (viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. septembra 2021, sp. zn. 5Tdo/32/2021).

44. Pokiaľ ide o konkrétne námietky obhajoby, krajský súd v zhode s okresným súdom poukazuje predovšetkým na stopy vytvorené obžalovanou na mieste činu ako aj na výpoveď obžalovanej, z obsahu ktorej vyplýva, že svoju prítomnosť na mieste činu v čase, kedy bol skutok spáchaný potvrdzuje, hoci spáchanie skutku popiera. Z vykonaného dokazovania bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že trasologické stopy zaistené na mieste činu boli vytvorené obuvou, ktorú mala na nohách obžalovaná a ktorú aj do konania dobrovoľne vydala, pričom krajský súd v podrobnostiach poukazuje na znalecký posudok Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru, odboru kriminalistickej identifikácie č. ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2017/5566 zo dňa 26. júna 2017, z obsahu ktorého okrem iného vyplýva, že trasologické stopy č. 26, 28 a 30 zodpovedajú tvarom a vzorom porovnávaciemu odtlačku pravej podošvy športovej obuvi zn. NIKE od obžalovanej /pozn. vydané obžalovanou do konania pri výkone domovej prehliadky dňa 2. mája 2017/, pričom prekrytím, meraním a spojením zobrazení bolo zistené, že si navzájom zodpovedajú v príslušných rozmeroch, ako aj v stupni a mieste opotrebovania a doplnenia predmetného znaleckého posudku pod č. ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2018/6774 zo dňa 29. júna 2018.

45. Ku skutočnostiam uvedeným v bode 37 pristupujú lokalizácia mobilu obžalovanej v bunke C. v čase od 8:21:38 hod. do 10:30:55 hod. v deň spáchania skutku, ďalej finančné problémy obžalovanej a tiež závery znaleckého dokazovania, z ktorých je zrejmé, že obžalovaná nemohla byť na mieste činu inokedy ako najneskôr krátky čas po skutku, keďže stopy krvavých obrazcov na mieste naznačujú krv v kvapalnom (nie stuhnutom) skupenstve. Krajský súd poukazuje na skutočnosť, že stopy podošvy namočenej do krvi /pozn. stopa č. 42/ vznikli skôr ako kvapka krvi na nich, pričom aj samotné stopy aj kvapka krvi vznikli v čase do 15 minút od vytečenia krvi.

46. K výhradám obhajoby pokiaľ ide o kvapku krvi na stope č. 42 krajský súd poukazuje na Zápisnicu o obhliadke miesta činu z 10. marca 2017 a pripojenú fotodokumentáciu z nej /fotografie č. 194, 235, 237, 238, 241, 242, 313-318/, z ktorých je zrejmé, že kvapka krvi na trasologickej stope č. 42 vznikla pred manipuláciou s telami poškodených kriminalistickým technikom pri vyhotovovaní fotodokumentácie miesta činu. Nedôvodne preto obhajoba poukazuje na výsluch MUDr. G. W. na hlavnom pojednávaní konanom 25. februára 2021, ktorý síce pripustil, že v rane môže byť tekutá krv aj niekoľko hodín a pri manipulácii s telom by krv z tela mohla vytečť, avšak práve z obhliadky miesta činu a vyhotovenej fotodokumentácie je zjavné, že kvapka krvi na trasologickej stope č. 42 nevznikla pri manipulácii s telami poškodených, ale skôr.

47. Obhajoba ďalej poukazuje na rozpory medzi výpoveďami znalcov mjr. Ing. Jany Vitekovej a plk. Ing. Pavla Hrdého, ktorí boli vypočutí na hlavnom pojednávaní konanom 22. júna 2021, pričom rozpory vidí v tom, že kvapka krvi na stope č. 42 mohla podľa znalca plk. Ing. Hrdého vzniknúť aj odkvapnutím z podrážky topánky, hoci znalkyňa mjr. Ing. Viteková túto možnosť podľa obhajoby viackrát vylúčila z dôvodu, že by sa tak mohlo stať len v prípade, ak by kvapka krvi odkvapla zo statického objektu. Uvedené skutočnosti ale krajský súd nevníma ako rozpor a už vôbec nie ako skutočnosť, ktorá by mala mať vplyv na záver o čase odkvapnutia krvi na stopu č. 42. Vyjadrenie znalkyne mjr. Ing. Vitekovej obhajoba podľa názoru krajského súdu interpretuje nesprávne, pretože menovaná znalkyňa nevylúčila možnosť odkvapnutia krvi na stopu č. 42 z podrážky topánky, ale uviedla, že sa jej zdá nepravdepodobné, že by kvapka krvi odkvapla zo stopy, ako bola zabezpečená stopa č. 42. Z výpovede znalkyne navyše vyplynulo, že niekto musel nad poškodenými stáť obkročmo, pretože v opačnom prípade by musel byť odtlačok na oboch nohách. V danom prípade ale boli odtlačky vytvorené len pravou podošvou obuvi, čo korešponduje aj s tým, že ďalšie stopy sa vytvorili na schodoch vedúcich na poschodie domu, avšak len na každom druhom schode, a to práve preto, že do krvi bolo stúpené len pravou podošvou.

48. Obhajoba pri svojich záveroch o rozporoch pravdepodobne vychádza z tej časti výpovede znalkyne, kde táto uvádza, že „ja si myslím, že to nie je možné. Dokázali sme to na videu, kde to odkvaplo tak ako to odkvaplo“ a súčasne „vzhľadom na pokus čo sme vykonali na videu, nie je možné, aby z podošvy takto odkvaplo“ /čl. 2165/. Uvedené ale znalkyňa uviedla ako odpoveď na otázky obhajcu, či je možné, že odkvapla kvapka krvi po stúpení do krvi, pohnutí nohou a následnom držaní nohy a či je možné tento proces vylúčiť, čo je však potrebné vnímať v kontexte predchádzajúcej časti výpovede znalkyne, kde táto na otázku obhajcu, či môže na základe znaleckého posudku vylúčiť, že kvapka na stope č. 42 bola vytvorená odkvapnutím z podošvy odpovedala „v tomto prípade možno vylúčiť ako ste mohli vidieť na videu v čase t0, ale odkvapla na inom mieste. Musela by som stáť ako bocian so zdvihnutou nohou. Musela vzniknúť dynamickým pohybom. Krv odkvapla smerom dopredu a odkvapla by mimo priestoru šľapaje. Kvapka odkvapla takto len v prípade, ak sme staticky stáli so zdvihnutou nohou.“ /čl. 2164/

49. Krajský súd podotýka, že z výpovede mjr. Ing. Vitekovej vyplynulo len to, že táto nepovažuje za pravdepodobné, že by kvapka krvi na stope č. 42 vznikla odkvapnutím z podošvy obuvi, ktorá stopu č. 42 vytvorila, čo je zrejmé z odpovede znalkyne na otázku prokurátora, ktorý znalkyni predložil fotografiu na čl. 517 vo vyšetrovacom spise /pozn. detail záberu na stopu č. 42/ a súčasne sa znalkyne spýtal, či jedným stúpením do kaluže krvi je možné vytvoriť tieto odtlačky obuvou a z tej istej obuvi vytvoriť bez stúpenia do kaluže krvi tento odtlačok, na ktorú znalkyňa odpovedala, že „pozorovaním je jasné laicky aj trasologicky, že bola vytvorená skôr stopa v oblasti B ako v oblasti A a áno, ku kvapke sa vyjadřila kolegyňa, že je masívnejšia. Je to druhý alebo tretí odtlačok obuvi, tak je z môjho pohľadu trasologického je skôr nepravdepodobné, že by odkvaplo niečo od obuvi, ktorá už tak masívne zakrvácaná nie je“ /čl. 2165-2166/. Odpoveď znalkyne je v súlade aj s jej vyjadrením v rámci odpovede na otázku predsedu senátu na čl. 2162, kde znalkyňa okrem iného uviedla, že „Ak chodí osoba dlhšie, tak sa tekutina odvrstvuje a je slabší odtlačok“ ako aj s výpoveďou znalca plk. Ing. Hrdého, ktorý vo vzťahu ku kvapke krvi na stope č. 42 v sekcii A uviedol, že „...musela vzniknúť odkvapnutím tak veľkého množstva krvi, tak v oblasti B alebo A, kde je ešte menej krvi, tak by nemohla z podošvy odkvapnúť taká veľká kvapka krvi, ak by predtým vytvorila stopu v oblasti B a A, tá krv by sa spotrebovala na tie stopy predtým“ /čl. 2170/. Znalec preto jednoznačne vylúčil, že predmetná kvapka krvi mohla vzniknúť potom, čo by boli

obuvou vytvorené obidve stopy bez toho, aby sa znova namočila do mláky krvi, ergo nemohla odkvapnúť z pravej podošvy, ktorá stopu č. 42 vytvorila.

50. Obhajoba v odôvodnení odvolania použila spojenie „odkvapnutie z podrážky“ a v nadväznosti na toto spojenie poukazuje na údajný „rozpor“ medzi výpoveďami znalcov. Krajský súd však upriamuje pozornosť obhajoby na výpoveď znalca plk. Ing. Hrdého, kde tento uviedol, že „odkvapnutie z podrážky pri plynulej chôdzi možno prakticky vylúčiť“ /čl. 2169/ a následne uvádza, že „pokiaľ by dostatočne dlho mal zdvihnutú nohu, tak áno“ /čl. 2170/. Zo skutočností uvedených v bodoch 40 až 42 je potom celkom zjavné, že medzi znalcami nie je žiaden rozpor, pretože obaja pripustili možnosť, že kvapka krvi na stope č. 42 by mohla vzniknúť aj odkvapnutím z podošvy obuvi, ale len v prípade, ak by bola podošva obuvi istý čas nad stopou č. 42 statická, t. j. osoba by držala nohu staticky vo vzduchu.

51. Krajský súd ďalej uvádza, že obhajoba sa zameriava na zdanlivý rozpor medzi výpoveďou oboch znalcov a zrejme zámerne ponecháva bez komentára to podstatné, čo z výpovedí znalcov vyplynulo, a to že kvapka krvi na stope č. 42 v sekcii A je najbližšie ku kvapke vytvorenej v čase t₀, t. j. musela byť vytvorená maximálne do 15 minút potom, ako sa dostala na predmet, z ktorého odpadla na stopu č. 42 /čl. 2168/, pričom dôležité je, že musela byť vytvorená v pohybe, nie staticky. To znalec vysvetlil v odpovedi na otázku obhajcu, prečo kvapka na mieste činu mala tvar písmena „D“, znalcami vytvorené statické kvapky boli kruhové. Znalec veľmi jasne a zrozumiteľne vysvetlil, že na vytvorenie kvapky tvarovo deformovanej do nejakej strany je potrebná aj horizontálna pohybová zložka, teda ak sa táto zložka spočíta s pôsobením gravitácie, vznikne dopad kvapky šikmo na plochu, pričom tvar, na ktorom je kvapka sploštená určuje smer pohybu a zatečenie je menšie v smere, od ktorého kvapka dopadla /čl. 2169/. Znalec zároveň vylúčil, že by predmetná kvapka odkvapla zo savého materiálu /čl. 2170/.

52. Krajský súd v nadväznosti na výsluchy znalcov poukazuje na detailné zábery stopy č. 42, kde sú v rožných častiach sekcie A aj B zreteľné znaky predmetu, ktorý má tvar mobilného telefónu, ktorý bol medzi telami poškodených a následne bol odstránený, avšak z fotodokumentácie z obliadky miesta činu je zjavné, že chýbajúci predmet nebol odstránený kriminalistickým technikom. V nadväznosti na vyjadrenie znalca plk. Ing. Hrdého, že kvapka krvi na stope č. 42 nemohla odkvapnúť zo savého materiálu sa núka možnosť, že tak ako uviedla znalkyňa mjr. Ing. Viteková, obžalovaná stála nad telami poškodených a z miesta činu odstraňovala mobilný telefón poškodených, aby vylúčila možnosť, že sa po jej odchode niektorý z nich preberie a mobilom si privolá pomoc. Uvedené zapadá aj do kontextu výpovede dcéry poškodených K. C., ktorá vypovedala, že keď chcela vojsť do haly rodinného domu poškodených, dvere do haly boli zamknuté, preto volala svojej matke na telefón, ktorý síce zvonil, ale slabo a tento následne našla v odpadkovom koši v kuchyni spolu s mobilným telefónom jej otca, ktoré vybrala a dala na parapetnú dosku, kde boli počas obliadky miesta činu aj zaistené ako vecné stopy č. 9 a č. 10 /čl. 863, 909-310 a 1598/.

53. Na skutočnosti uvedené v bode 45 nadväzujú výsledky znaleckého dokazovania znaleckým posudkom Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru, odboru kriminalistickej identifikácie č. ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2017/10417 zo dňa 17. októbra 2017, z obsahu ktorého okrem iného vyplýva, že DNA profil zistený z krvných stôp zaistených zo stopy č. 13 (utierka), ďalej zo stopy č. 31 (uterák) a zo stopy č. 10 (predná časť mobilného telefónu) je zhodný s DNA profilom porovnávacej vzorky suchej krvi označenej menom poškodenej K. T..

54. Zo skutočností uvedených v bodoch 45. a 46. potom v súhrne vyplýva len jeden možný logický záver, a to že obžalovaná potom, ako oboch poškodených usmrtila, z miesta činu odstránila mobilný telefón zn. Nokia strieborno-čiernej farby (vecná stopa č. 10), ktorý pôvodne ležal pri tele poškodenej K. T. a tento poutierala buď do utierky alebo do uteráka a spolu s ďalším mobilným telefónom hodila do odpadkového koša, kde ich našla dcéra poškodených K. C..

55. Obhajoba ďalej namietala, že majetkový motív obžalovanej nebol preukázaný a ide len o dohady, avšak aj túto námietku krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

56. Predovšetkým vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaná mala dlhy, čo vyplýva nielen z výpovede obžalovanej, ktorá na hlavnom pojednávaní konanom 4. júna 2019 potvrdila, že v rozhodnom čase mala dlh vo výške cez 11 tis. eur, ale aj z výpovede svedka X. J.. Obžalovaná súdu nevedela vysvetliť, z čoho by uvedený dlh zaplatila, avšak potvrdila, že v stredu ju svedok Domonkos kontaktoval a dal jej termín na úhradu dlhu do ďalšieho dňa. Obžalovaná takto odpovedala na otázku prokurátora, aký bol dôvod jej návštevy u poškodených 9. marca 2017, keď uviedla, že sa k poškodeným v uvedený deň nechystala /čl. 1595/. Podľa kalendára bol 8. marec 2017 streda a deň spáchania skutku 9. marec 2017, z čoho potom vyplýva, že obžalovaná mala čas na úhradu svojho dlhu do 9. marca 2017 a súrne potrebovala zohnať peniaze, ktoré však nemala.

57. Aj SMS komunikácia medzi obžalovanou a svedkom X. J. potvrdzuje, že táto svedkovi opakovane oznamuje, že peniaze zoženie, keď mu 7. marca 2017 napísala, že peniaze donesie na druhý deň

poobede, dňa 8. marca 2017 svedkovi obžalovaná opakovane napísala, že peniaze donesie a dňa 9. marca 2017 svedkovi obžalovaná píše, že mu peniaze vloží na účet, keď skončí u lekára. Z oboznámenej SMS komunikácie medzi obžalovanou a týmto svedkom zároveň vyplýva, že obžalovaná svedka žiada, aby o jej problémoch s uhradením dlhu svedok nehovoril jej manželovi, pričom svedok obžalovanej 9. marca 2017 napísal, že ak mu bude volať manžel obžalovanej, že mu už zdvihne telefón, pričom z ďalšej správy obžalovanej zaslanej svedkovi dňa 9. marca 2017 vyplýva, že sa obžalovaná domnieva, že jej manžel sleduje jej telefón a niečo asi tuší, pričom svedok obžalovanej potvrdil, že on doposiaľ jej manželovi o dlhu nič nepovedal.

58. Z výpovede svedka S. L. vyplynulo, že tento nemal vedomosť o tom, že si obžalovaná zobrala pôžičky, pričom o dlhoch obžalovanej sa dozvedel od svedka X. J., a to v čase nejako okolo vraždy. Svedok L. pritom potvrdil, že dôvodom jeho rozvodu s obžalovanou bola aj skutočnosť, že si obžalovaná poza jeho chrbát zobrala pôžičky a nepriznala sa mu k tomu, čím narušila vzájomnú dôveru. Toto potvrdzuje aj obsah SMS komunikácie medzi obžalovanou a svedkom J., podľa ktorej sa obžalovaná snažila svoj dlh vyriešiť tak, aby o tom jej vtedajší manžel /svedok L./ nevedel.

59. Zo skutočností uvedených v bodoch 49. až 51. potom vyplýva, že obžalovaná svojmu manželovi o dlhoch nepovedala, tieto boli vysoké a obžalovaná mala strach, aby sa o nich nedozvedel jej manžel. Obžalovaná bola v časovej tiesni, keď ju svedok J. dňa 8. marca 2017 žiadal vyrovnať dlh do nasledujúceho dňa a hrozil, že o dlhu obžalovanej povie jej manželovi, pričom tieto časové súvislosti zapadajú do obžalovanou potvrdenej a svedkyňou C. aj verifikovanej skutočnosti, že obžalovaná bola u poškodených sama 8. marca 2017, pričom obžalovaná následne v priebehu vyšetrovania priznala, že u poškodených bola aj 9. marca 2017.

60. Krajský súd zároveň uvádza, že obžalovaná nebola u poškodených 8. marca 2017 z dôvodu plánovania spoločnej dovolenky s manželmi T., pretože svedkyňa C. potvrdila, že jej poškodená K. T. /teda jej matka/ v telefonickom rozhovore 8. marca 2017 oznámila, že ich návšteva obžalovanej prekvapila, nečakali ju, mysleli si, že prišla poštarka s dôchodkom, pričom obžalovaná ako dôvod návštevy uviedla, že pôvodne hľadala doma svedkyňu C., ale keďže ju nezastihla, tak prišla k nim /T./ Svedkyňa C., ktorá bola v tom čase doma ale poprela, že by ju obžalovaná doma hľadala.

61. Plánovanie spoločnej dovolenky tak slúžilo len ako krytie návštevy obžalovanej u poškodených dňa 8. marca 2017 len pre účely vyšetrovania. Obžalovaná sa navyše snažila svoju prítomnosť u matky svedkyne C. utajiť, keď svoje auto nezaparkovala na ulici pred domom poškodených údajne z dôvodu, že na ulici stáli dve nákladné autá, ktoré jej bránili vo vjazde do ulice, ktoré však svedkyňa C. počas toho, ako stála na ulici po telefonáte s jej matkou nevidela.

62. Vychádzajúc zo skutočností rozvedených v bodoch 51. až 56. možno bezpečne vyvodiť záver, že obžalovaná bola v časovej tiesni s úhradou svojho dlhu, preto sa snažila získať peniaze už v stredu a keď sa jej to nepodarilo, k poškodeným sa vrátila dňa 9. marca 2017.

63. O majetkovom motíve obžalovanej svedčí aj to, že jej tvrdenie, že potom, ako našla poškodených ležať v hale mŕtvych, z domu odišla a na poschodie rodinného domu nešla a z kuchyne vystúpila len na 1-2 schody, bolo vyvrátené znaleckým posudkom Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru, odboru kriminalistickej identifikácie č. ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2017/5566 zo dňa 26. júna 2017 a jeho doplnenia pod č. ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2018/6774 zo dňa 29. júna 2018, z ktorých vyplýva, že stopy tenisiek poškodenej boli nájdené aj na šiestom schode, z čoho v spojení s tým, že veci poškodených na poschodí rodinného domu boli prehľadané, čo potvrdzuje zápisnica o vykonaní obhliadky miesta činu a pripojená fotodokumentácia /čl. 807, foto č. 518-521, 545-546/ nie je možné vyvodiť iný záver ako ten, že obžalovaná v dome poškodených hľadala peniaze.

64. Pokiaľ obžalovaná namieta, že ju pasivita a pochybenia orgánov činných v trestnom konaní už v samotnom úvode trestného konania poškodili v obmedzení možností jej budúcej obhajoby, a to napr. tým, že ak by sa bola bývala hľadala vraždená zbraň, mohli by byť na nej nájdené odtlačky skutočného páchatel'a, alebo ak by sa vykonala prehliadka jej tela, bolo by zjavné, že nemala žiadne rany alebo poškriabania, ide o námietku nedôvodnú hneď z viacerých dôvodov.

65. Predovšetkým je z vyšetrovacieho spisu zrejmé, že miesto činu bolo veľmi podrobne zadokumentované, a to aj s cieľom nájdenia prípadnej vražednej zbrane, čo dokumentujú zaistené stopy č. 91 až 104 /kuchynské nože/. Ďalej boli v konaní zabezpečené znalecké posudky z odborov daktyloskopia, chémia či trasológia. Okamžite boli zabezpečované výsluchy svedkov, pričom vypočutá v procesnom postavení svedka bola aj obžalovaná, a to dňa 4. apríla 2017, dňa 11. apríla 2017, dňa 2. mája 2017, dňa 15. novembra 2017, dňa 1. marca 2018, pričom až dňa 9. marca 2018 priznala, že bola v dome poškodených dňa 9. marca 2017. Pokiaľ by obžalovaná už 9. marca 2017 priznala, že bola v dome obžalovaných aj v tento deň, bola by zrejme vypočutá okamžite ako osoba, ktorá poškodených našla už v uvedený deň a zrejme by sa okamžite stala aj podozrivou zo spáchania stíhaného skutku.

66. K námietkam obhajoby uvedeným v bode 27. krajský súd považuje za potrebné uviesť, že výpoveď svedkyne G. je len jedným z dôkazov, ktoré boli v konaní vykonané, a ktorý podlieha hodnoteniu v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku, podľa ktorého orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

67. Svedkyňa G. na hlavnom pojednávaní konanom 25. februára 2021 vypovedala, že na osobe, ktorá k svedkyňi a k pani, ktorej sa svedkyňa pýtala na cestu prišla rozrušená a spanikárená, nevidela stopy krvi, táto mala ruky vo vrecku alebo pod pulóvr, na hlave mala kapucňu a jej tvár videla od obočia smerom dole /čl. 1979/. Svedkyňa G. túto osobu pokiaľ ide o obočie popísala nasledovne: „Pamätám sa, že nemala obočie. Mala ho indigo modré, alebo tetovanie. Bolo to divné.“ /čl. 1980/ Svedkyňa G. zároveň na hlavnom pojednávaní obžalovanú opoznala, pričom uviedla, že „Známe sú mi jej obočie a oči.“ /čl. 1981/. Svedkyňa teda osobu obžalovanej nestotožnila na základe kapucne, ako sa to snaží navodiť obhajoba tým, že svedkyňa mala obžalovanú jedenkrát vidieť v médiách, a to televíznom spravodajstve, kde mala maľ obžalovaná na sebe svetlozelenú bundu s kapucňou /čl. 1982/.

68. K postupu opoznania obžalovanej svedkyňou G. na hlavnom pojednávaní krajský súd nemá výhrady a poukazuje napr. na uznesenie Ústavného súdu Českej republiky z 25. februára 2003, sp. zn. II. ÚS 2/03, podľa ktorého Ďalším spôsobom stotožnenia osoby (či veci) v trestnom konaní je agnoskácia, hoci v Trestnom poriadku výslovne neupravená, kedy je poznávajúcej osobe za účelom identifikácie ukázaní len jedna osoba (či vec). Takýto postup zvolil súd prvého stupňa v prípade svedka J. P., ktorý na hlavnom pojednávaní uviedol, že si je určite istý tým, že obžalovaný je mužom, od ktorého kupoval heroín. Toto vyhlásenie urobil ako svedok, po riadnom poučení, čím sa stalo súčasťou jeho svedeckej výpovede a tým predmetom hodnotenia zo strany súdov. Pred okresným súdom vykonávaný výsluch menovanej svedkyne síce prirodzene nemá v dlhšej časti týkajúcej sa identifikácie sťažovateľa kvalitu dôkazného prostriedku rekognície podľa § 104b Trestného poriadku, avšak (ak bol v danom smere použitý ako dôkaz) zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že mu môže byť aj v tomto ohľade v medziach svedeckej výpovede priznaná (zodpovedajúca) váha (dôkazná sila), čo aj všeobecné súdy urobili. Prítom v kontexte celej dôkaznej situácie slúžil len ako jeden z dôkazov, ktoré (spolu)vytvárajú práve tú nevyhnutnú logickú, nenarušenú a uzavretú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich dôkazov, ktoré (spolu)založili dôkaznú situáciu nevykazujúcu podľa názoru všeobecných súdov medzery, nevyvolávajúce dôvodné pochybnosti a vedúce k záveru o vine sťažovateľa.

69. Krajský súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku v bode 97., z obsahu ktorého vyplýva, že uznanie viny obžalovanej nebolo založené len na výpovedi svedkyne G., ale tejto okresný súd priznal len podporný charakter, teda hodnotil ju jednotlivo i v súhrne s ďalšími na hlavnom pojednávaní vykonanými dôkazmi. Výpoveď svedkyne G. krajský súd na rozdiel od obhajoby nepovažuje za podozrivú a problematickú, pretože v tejto krajský súd nezhliadol žiadnu skutočnosť, ktorá by ju robila nevierohodnou a navyše je, tak ako to správne poznamenal aj okresný súd, podporená výpoveďou svedka X..

70. Pokiaľ ide o obhajobné námietky týkajúce sa vydania obuvi a bundy krajský súd uvádza, že zo znaleckého posudku Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru, odboru kriminologickej identifikácie č. ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2017/5566 zo dňa 26. júna 2017 vo vzťahu k teniskám zn. NIKE, ktoré mala obžalovaná na nohách dňa 9. marca 2017 a ktorými boli vytvorené okrem iného aj trasologické stopy v krvi poškodených vyplýva, že „Obuv bola predložená dokonale čistá a po celý čas skúmania s intenzívnou vôňou (pravdepodobne po čistení práním)“. Obžalovaná tak zjavne nemala obavy, že by ju predmetná obuv usvedčila a túto počas domovej prehliadky dobrovoľne vydala, pričom tu krajský súd dopĺňa, že ani nemala inú možnosť, pretože táto obuv bola pri výkone domovej prehliadky nájdená a pokiaľ by tak neurobila /t. j. obuv by dobrovoľne nevydala/, táto by jej bola odňatá. Pokiaľ ide o bundu, ktorú do konania vydala obžalovaná /čl. 1225/, je však situácia iná, pretože táto by obžalovanú mohla usvedčiť, ak by ju na mieste činu niekto videl, pričom takou osobou bola práve svedkyňa G.. Ako však už bolo uvedené v bode 59., svedkyňa G. obžalovanú na hlavnom pojednávaní opoznala nie je spojenie obžalovanej s kapucňou, ale preto, že ju na obžalovanej 9. marca 2017 zaujalo práve obočie obžalovanej.

71. Krajský súd ďalej poukazuje na skutočnosť, že obžalovaná na hlavnom pojednávaní konanom 4. júna 2019 vypovedala, že bola v hale rodinného domu poškodených a týchto tam našla ležať /č. I. 1595/. Obžalovaná však nevypovedala, že halu pri svojom odchode zamykala. Zo zápisnice o obhliadke miesta činu a pripojenej fotodokumentácie vyplýva, že dvere vedúce do haly mali rozbitú sklenenú výplň, boli vylomené a bez kľúča, pričom z fotodokumentácie je zrejmé, že boli vylomené v uzamknutom stave,

čo korešponduje s výpoveďou svedkyne K. C., ktorá potvrdila, že dvere do haly boli uzamknuté, tieto vylomil príslušník obecnej polície potom, ako rozbil sklenenú výplň dverí a zistil, že v nich nie je ani z vnútornej strany haly kľúč.

72. Výpoveď obžalovanej o tom, prečo prišla 9. marca 2017 k poškodeným do ich rodinného domu a čo tam robila bola podľa názoru krajského súdu vykonaným dokazovaním vyvrátená vo všetkých smeroch a zároveň závery vykonaného dokazovania vylučujú iný priebeh skutku ako ten, ktorý ustálil okresný súd v napadnutom rozsudku.

73. Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, krajský súd sa nestotožnil s kvalifikačným znakom spáchania trestného činu na chránenej osobe - osobe vyššieho veku podľa § 145 ods. 2 písm. c) Trestného zákona v spojení s § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona. Pri odôvodnení tohto kvalifikačného znaku v napadnutom rozsudku okresný súd uviedol, že obžalovaná vedela o veku poškodených a zo spôsobu spáchania skutku ďalej vyvodil, že obžalovaná skutok spáchala aj s ohľadom na vyšší vek poškodených, keďže pri osobách nižšieho veku by zjavne bolo dôvodné očakávať aktívnejší odpor a rýchlejšiu obrannú reakciu.

74. Úvaha okresného súdu by však mala opodstatnenie len v prípade, ak by obžalovaná išla za poškodenými či už priamo s tým, že ich chcela usmrtiť a následne ich dom prehľadať alebo by s takouto možnosťou /rozumej usmrtenia poškodených/ vopred počítala a pripravovala na ňu. Uvedené by ale potom tiež nevyhnutne znamenalo, že skutok by musel byť právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa ustanovenia § 144 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. c), písm. d) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona. Vykonaným dokazovaním však nebola preukázaná žiadna spojitosť konania obžalovanej s vekom poškodených, naopak spôsob usmrtenia poškodených (vysoký počet rán nožom) nasvedčuje tomu, že obžalovaná poškodených usmrtila bez rozmyslu potom, ako jej títo dobrovoľne odmietli dať, resp. požičať nejakú hotovosť, aby sanovala svoje peňažné záväzky.

75. Krajský súd na tomto mieste poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2013, sp. zn. 2Tdo/65/2013, uverejnený v Zbierke stanovísk NS a súdov SR č. 8/2014 pod poradovým číslom 117, podľa ktorého Ustanovenie § 18 Trestného zákona a ustanovenie § 139 ods. 2 Trestného zákona upravujú spôsob riešenia dvoch odlišných právnych otázok a to jednak otázku zavinenia vo vzťahu k okolnosti, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, a jednak ďalšiu podmienku použitia osobitného kvalifikačného pojmu chránenej osoby, spočívajúcu v súvislosti spáchania činu s postavením, stavom alebo vekom chránenej osoby. Taká súvislosť musí byť daná nielen objektívne, ale z hľadiska páchatela aj subjektívne. V zmysle § 139 ods. 2 Trestného zákona možno spáchanie činu voči /na/ osobe vyššieho veku /§ 127 ods. 3, § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona/ považovať za okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, len pri úmyselnom trestnom čine. Zároveň sa vyžaduje, aby páchatel vedel, že poškodený je osobou vyššieho veku a aby túto okolnosť subjektívne spájal s menším odporom alebo slabšou odvetou poškodeného, umocnením účinku trestného činu voči poškodenému, alebo inou okolnosťou, ktorá zakladá alebo podporuje rozhodnutie páchatela spáchať trestný čin. Taká subjektívna súvislosť, primeraná postaveniu alebo stavu chránenej osoby, sa vyžaduje aj pri kvalifikačnom použití ostatných ustanovení uvedených v § 139 ods. 1 pod písmenami a) až d) a f) až i) Trestného zákona.

76. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaná mala vedomosť o veku oboch poškodených, avšak už nie to, že by obžalovaná túto okolnosť subjektívne spájala s menším odporom alebo slabšou odvetou poškodených, umocnením účinku trestného činu voči poškodeným, alebo inou okolnosťou, ktorá zakladá alebo podporuje jej rozhodnutie spáchať trestný čin. Naopak, z dokazovania vyplynulo, že v minulosti jej títo už raz peniaze požičali, dôvodne sa tak mohla domnievať, že jej požičajú znova. Záver okresného súdu o existencii tohto kvalifikačného znaku preto nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a okresný súd ho nemal zohľadniť pri rozhodovaní len preto, že pri osobách nižšieho veku by bolo možné predpokladať, že obžalovaná by očakávala aktívnejší odpor a rýchlejšiu obrannú reakciu.

77. Okresný súd obžalovanú uznal napadnutým rozsudkom vinnou aj zo spáchania prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, pričom v skutkovej vete uviedol, že obžalovaná „...v presne nezistenom čase...nezisteným spôsobom vnikla do rodinného domu...kde aj zotrvala...“ a v právnej vete uviedol, že obžalovaná neoprávnene vnikla do obydľia iného.

78. Prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona spácha ten, kto neoprávnene vnikne do obydľia iného alebo tam neoprávnene zotrvá. Za neoprávnené vniknutie do obydľia iného treba považovať každé nežiadúce, bez súhlasu alebo proti vôli oprávneného užívateľa uskutočnené vojdienie do obydľia, ktorým sa zasahuje do domovej slobody. (R 11/1997) Oprávnenie osôb vojsť do obydľia a zdržiavať sa v ňom určujú primárne právne normy súkromnej povahy a zmluvné vzťahy vykonané na ich základe (napr. nájomná zmluva). Právo vojsť a zdržiavať sa obydlím majú osoby, ktoré v tomto obydlí legálne bývajú alebo v ňom fakticky dlhodobo bývajú (sú jeho užívateľmi), ako

aj osoby, ktorým aspoň jeden z užívateľov obydla povolil sa v obydli zdržiavať, aj keď je to proti vôli iného z užívateľov (Burda, E., Čentéš, J., Kolesár, J., Záhora, J. a kol., Trestný zákon, Všeobecná časť, Komentár, I. diel, 1. vydanie, Praha: C.H. Beck, 2010, 218 s.).

79. Podľa názoru krajského súdu žiaden z vykonaných dôkazov nepotvrdil, že by obžalovaná do obydla poškodených neoprávnene vnikla, teda dôvodne obhajoba namietala, že ide len o domnienku súdu. O takomto závere nesvedčí obhliadka miesta činu (napr. vyložený zámok vstupných dverí a pod.) a ani iný vo veci vykonaný dôkaz.

80. Okresný súd v napadnutom rozsudku k neoprávnenému vniknutiu obžalovanej do obydla poškodených uviedol, že spôsob vstupu do obydla uvádzaný obžalovanou, t. j. že obžalovaná vošla cez otvorenú bránu neakceptoval, nakoľko svedok C. uvádza, že zrejme bránu po sebe zamkol, navyše, ak by bola brána odomknutá, z vykonaných obrazovo zvukových záznamov je zrejme, že okrem vstupnej brány na pozemok sú za priestorom schodov umiestnené vchodové dvere, ktorých prípadné otvorenie je aj z priestoru ulice mimoriadne dobre vidieť a verzia o otvorených dverách sa okresnému súdu javila ako nepravdepodobná s poukazom na dobrú viditeľnosť a znalosť pomerov v pomerne malej obci, ktoré aj nepriamo vyplynuli zo svedeckých výpovedí. Okresný súd ďalej poukázal na to, že za uvedeným priestorom sa nachádza priestor samotného domu, pričom pri vstupe do obývacej miestnosti sú ďalšie dvere, t. j. tie, ktoré pred objavením tiel poškodených museli byť ako zamknuté násilím otvorené, z čoho je podľa názoru okresného súdu zrejmy záver, že obžalovaná pred skutkom buď sama otvorila dvere, alebo o ich otvorenie požiadala poškodených.

81. Úvahy okresného súdu uvedené v bode 72. sú síce logické, avšak z uvedených úvah nevyplýva bezpečný záver, že obžalovaná do obydla poškodených vnikla neoprávnene. Aj keby totiž svedok C. po sebe vstupnú bránu zamkol ako vypovedal, v čom si nebol istý, obžalovaná si vstupnú bránu mohla odomknúť, čo vyplýva z výpovede tohto svedka, podľa ktorej pri vstupe bolo treba natiahnuť ruku, kľúč bol v zámke z vnútornej strany a ak to človek vedel, mohol sa takýmto spôsobom dostať na pozemok aj napriek tomu, že z ulice kľúč v zámku vidieť nebolo. Zároveň podľa krajského súdu nie je možné vylúčiť aj to, že sa brána otvorila sama, čo je možné vyvodiť z výpovede poškodenej C., ktorá vypovedala, že aj v minulosti sa stalo, že brána zamknutá na jedenkrát sa vplyvom silnejšieho vetra otvorila.

82. Ku skutočnostiam uvedeným v bode 73. potom pristupuje fakt, že obžalovaná bola preukázateľne u poškodených aj deň pred spáchaním skutku - podľa vyjadrenia obžalovanej v súvislosti s dohodovaním spoločnej dovolenky, pričom v deň spáchania skutku sa u poškodených mala zastaviť za účelom výberu konkrétneho hotela. Z výpovede poškodenej C. možno ustáliť, že v skutočnosti obžalovaná u poškodených deň pred spáchaním skutku nebola kvôli spoločnej dovolenke, pretože matka poškodenej C. ako dôvod návštevy obžalovanej uviedla niečo iné, čo však samo o sebe nepotvrdzuje verziu obžaloby, že by obžalovaná do obydla poškodených 9. marca 2017 vnikla neoprávnene o to viac, že matka poškodenej C. tejto v telefonickom rozhovore neuviedla nič, z čoho by bolo možné usudzovať, že by s prítomnosťou obžalovanej v jej obydli výslovne nesúhlasila. Krajský súd je preto toho názoru, že samotný fakt usmrtenia poškodených ešte nepreukazuje, že obžalovaná do ich obydla vnikla neoprávnene, a preto je potrebné prisvedčiť argumentu obhajoby, že neoprávnené vniknutie do obydla vykonaným dokazovaním preukázané nebolo.

83. Uvedené už ale podľa názoru krajského súdu neplatí o zotrvaní obžalovanej v obydli poškodených po ich usmrtení. Neoprávneným zotrvaním v obydli iného sa vo všeobecnosti rozumie prípad, keď sa páchatel dostane do domu alebo bytu iného oprávneného, ale potom sa vzoprie vôli oprávneného užívateľa a bez oprávnenia sa odmieta vzdialiť, pričom vôľa oprávneného užívateľa môže byť prejavená výslovne alebo konkludentne. Zdanlivo problematickým sa v tomto prípade javí byť fakt, že obžalovaná poškodených usmrtila, teda ich vôľa ako oprávnených užívateľov ich obydla nemohla byť prejavená ani výslovne a ani konkludentne. Krajský súd však zastáva názor, že pokiaľ sa páchatel trestného činu dopustí násilného konania voči oprávneným užívateľom obydla, ktoré vyústi do ich usmrtenia a následne obydle usmrtených oprávnených užívateľov prehľadáva s cieľom nájsť a privlastniť si niečo hodnotné, potom takéto zotrvanie páchatela v obydli nemôže požívať právnu ochranu len preto, že oprávnený užívateľ svoju vôľu - nesúhlas s ďalším zotrvaním páchatela v jeho obydli objektívne prejavíť nemôže. Z pohľadu obžalovanej totiž stále išlo o obydle iného.

84. Krajský súd však nepristúpil k zmene právnej vety napadnutého rozsudku tým spôsobom, že by ju upravil do správneho znenia „neoprávnene zotrvala v obydli iného“, a to aj napriek tomu, že z opisu skutku v skutkovej vete zotrvanie obžalovanej v obydli poškodených po ich usmrtení vyplývalo z toho, že obžalovaná po usmrtení poškodených následne prehľadala minimálne časť rodinného domu. Dôvodom pre takýto postup krajského súdu je, že obžaloba kládla obžalovanej za vinu len neoprávnené vniknutie do obydla poškodených, čo explicitne vyjadrila v právnej vete. Podľa názoru krajského súdu by takáto zmena právnej vety predstavovala jasnú zmenu k horšiemu, ktorú zmenu explicitne zakazuje ust. § 322

ods. 3 Trestného poriadku (ide o tzv. zásadu zákazu zmeny k horšiemu, zásadu zákazu reformatio in peius).

85. Zhrnúc vyššie uvedené skutočnosti krajský súd nemohol obžalovanú uznať vinnou aj zo spáchania prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, a to v žiadnej z jeho dvoch alternatívnych základných skutkových podstatách, t. j. ani pre neoprávnené vniknutie do obydlija iného a ani pre neoprávnené zotrvanie v obydlí iného.

86. Zmenu právnej kvalifikácie skutku potom musel krajský súd premietnuť aj vo výroku o treste, ktorý je závislý na výroku o vine. Inak obžalovaná v odvolaní výrok o treste osobitne nenamietala, resp. mu konkrétne chyby nevytkala.

87. Trest jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi.

88. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

89. Okresný súd ustálil existenciu jednej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, a to že obžalovaná pred spáchaním trestného činu viedla riadny život, keď poukázal na povahu a závažnosť predchádzajúceho odsúdenia obžalovanej, časový odstup medzi jej predchádzajúcim odsúdením a spáchaním stíhaného skutku ako aj správanie sa obžalovanej po jej predchádzajúcom odsúdení z roku 2005 Okresným súdom Dunajská Streda. S týmto sa krajský súd nestotožňuje, avšak túto okolnosť nemohol vypustiť, nakoľko by išlo o postup v neprospech obžalovanej.

90. Pokiaľ ide o priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, teda spáchanie viacerých trestných činov, túto musel krajský súd vypustiť. Jej vypustením u obžalovanej prevažoval pomer poľahčujúcich okolností, preto bolo namieste aplikovať ust. § 38 ods. 3 Trestného zákona a znížiť hornú hranicu trestu odňatia slobody z dvadsaťpäť rokov na dvadsaťtri rokov a štyri mesiace. Obžalovanej teda krajský súd ukladal trest v upravenej trestnej sadzbe v rozpätí od dvadsať rokov do dvadsaťtri rokov a štyroch mesiacov.

91. Opäť treba pripomenúť, že odvolanie podala len obžalovaná vo svoj prospech, preto krajský súd viazaný ust. § 322 ods. 3 Trestného poriadku nemohol obžalovanej uložiť trest odňatia slobody vo výmere prevyšujúcej dvadsaťtri rokov, teda vo vyššej výmere, ktorú jej uložil okresný súd napadnutým rozsudkom. Krajský súd na tomto mieste uvádza, že vzhľadom na závažnosť trestného činu a jeho následky, okolnosti prípadu, osobu obžalovanej a možnosti jej nápravy, je aj krajským súdom uložený trest trestom skôr miernym, a to aj napriek tomu, že krajský súd obžalovanú neuznal vinnou aj zo spáchania prečinu porušovania domovej slobody, kedy by jej ukladal úhrnný trest, teda trest za viac trestných činov. Inak povedané, keby odvolanie proti napadnutému rozsudku podal aj prokurátor v neprospech obžalovanej, krajský súd by jej ukladal trest pri hornej hranici trestnej sadzby trestu odňatia slobody. Stále je však z pohľadu krajského súdu uložený trest trestom spravodlivým, od ktorého možno dôvodne očakávať, že splní svoju funkciu tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie a zároveň morálne odsúdi čin obžalovanej.

92. Krajský súd zároveň uvádza, že pokiaľ ide o úvahy okresného súdu k možnosti uloženia trestu odňatia slobody na doživotie a odôvodnenie napadnutého rozsudku v tejto časti, kde okresný súd rozviedol, prečo obžalovanej taký trest neuložil, sú úvahy a odôvodnenie okresného súdu správne a krajský súd sa s nimi stotožňuje bez potreby ich opakovania.

93. Krajský súd obžalovanú ako páchatel'ku obzvlášť závažného zločinu na výkon uloženého trestu odňatia slobody v súlade s ust. § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

94. Krajský súd tiež obžalovanej obligatórne v zmysle ust. § 76 ods. 1 Trestného zákona ukladal ochranný dohľad, ktorý je súd povinný uložiť páchateľovi, ktorého odsudzuje za obzvlášť závažný zločin na nepodmienečný trest odňatia slobody. Pokiaľ ide o výmeru ochranného dohľadu, ktorý obžalovanej uložil na dva roky okresný súd, krajský súd je toho názoru, že vzhľadom na všetky okolnosti prípadu a mieru narušenia obžalovanej bolo namieste uložiť jej ochranný dohľad v maximálnej možnej výmere, t. j. na tri roky, čo však krajský súd kvôli spomínanej zásade vyjadrenej v ust. § 322 ods. 3 Trestného poriadku urobiť nemohol.

95. Vo vzťahu k povinnosti spočívajúcej v príkaze podrobiť sa v dobe ochranného dohľadu psychoterapii alebo sa zúčastniť na psychologickom poradenstve, ktorú okresný súd obžalovanej napadnutým rozsudkom uložil krajský súd uvádza, že túto povinnosť z napadnutého rozsudku neprevzal a obžalovanej ju neukladal, pretože uloženie tejto povinnosti nepovažuje za správne. Nie však z dôvodu, že by jej uloženie obžalovanej nemalo byť vhodné, ale z dôvodu, že takáto psychoterapia resp. psychologické poradenstvo by obžalovaná mala absolvovať podstatne skôr, ako až po výkone trestu odňatia slobody. V tomto smere krajský súd tiež poukazuje na účel trestu vyjadrený v § 34 ods. 1 Trestného zákona, ktorým je okrem iného vytvorenie podmienok na výchovu páchateľa k tomu, aby viedol riadny život ako aj účel trestu vyjadrený v § 1a zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody, ktorým je okrem iného vytvárať podmienky umožňujúce podporovať a rozvíjať pozitívne osobnostné rezervy páchateľov pre ich resocializáciu, aby viedli riadny život. Budú to teda prostriedky a nástroje aplikované v ústave na výkon trestu odňatia slobody, ktorými sa bude na obžalovanú počas výkonu trestu odňatia slobody vplývať, medzi ktorými je podľa § 16 cit. zákona aj psychologické pôsobenie na obžalovanú.

96. Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, aj tento ako na výroku o vine závislý výrok musel krajský súd zrušiť a výsledky dokazovania to umožňovali, tak krajský súd sám rozhodol o riadne a včas uplatnených nárokoch poškodených v podstate rovnakým spôsobom ako okresný súd v napadnutom rozsudku. Upresnil len formuláciu použitú okresným súdom v napadnutom rozsudku, ktorá bola neúplná /"...s tým, že splnením povinnosti jednému poškodenému zaniká povinnosť v rozsahu jej splnenia"/ a to tak, že splnením povinnosti nahradiť škodu jednému z poškodených zaniká povinnosť obžalovanej v rozsahu jej splnenia voči druhému z poškodených.

97. Tento rozsudok bol prijatý jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Tr. por.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.